

изплашили, като мислили, че ето на — българската войска иде...

Това обаче не стана. Турцитѣ прѣдложиха миръ. Една сутрина нѣколко турски конници пристигатъ къмъ нашитѣ позиции. Тѣ носѣха на високъ пѣртъ бѣло знаме. Съ тѣхъ вървѣше офицеринъ. Това показваше, че тѣ искатъ нѣщо да ни кажатъ. Пратихме и ние нѣколко войници съ офицеръ. Работата се разбра. Прѣдлагатъ миръ.

Подиръ нѣколко дена нашиятъ главнокомандующъ генералъ Савовъ и турския Назъмъ паша се срѣщнаха посрѣдата между нашитѣ и турскитѣ позиции и почнаха да прѣговарятъ за миръ.

Примирие и почивка.

Прѣговори за миръ се почнаха, ала скоро миръ не можа да се склучи. Затова се свърза *примирие*.

Турцитѣ не даваха всичкитѣ земи, които бѣхме прѣвзели. Тѣ искаха да дадатъ автономия на Македония, а одринско да задържатъ за себе си. Нашитѣ министри и генерали не се съгласяваха. „Какъ така да се напуснатъ и прѣдадатъ на турцитѣ всички земи, които бѣха напоени съ българска кръвъ и покрити съ гробоветѣ на наши синове и братя!“

Прѣговоритѣ много се продължиха. Нашата войска, слѣдъ като остави малко войници на прѣднитѣ постове, се върна десетина километра назадъ, нареди си лагери, пригответи си легла за ношуване и почна да си отпочива. Най-голѣма нужда се усѣти за храна, защото всички пѣтища бѣха изровени и мѣчно можеше да се движатъ обозни кола. Желѣзницата бѣше развалена, но инженернитѣ войски скоро я поправиха. Тогава и прѣвоза на храната зѣ да се улеснява.